

taget en Deputation fra Hærens Arbejdere. De bad særlig Finansudvalget indstændigt om, at de fremtidig maatte faa Lønning for de lovtvungne Helligdage. Disse Dages Antal er fra 7 til 9 om Aaret. Tallet retter sig efter, om Juledag og Nytaarsdag falder paa en Søndag. Hidtil har disse lovtvungne Helligdage ikke været betalte. Det har naturligvis meget at betyde for Arbejdere, der i Forvejen kun kommer hjem med en lille Ugeløn, naar der f. Eks. i Paasken trækkes fra for Skærtorsdag og Langfredag, ligesom naar der i Julen trækkes fra for et Par Dage, saa at Ugelønnen formindskes med $\frac{1}{3}$. Derfor mente disse Arbejdere, at Staten her burde være den humane Arbejdsgiver, der ligesom Københavns Kommune og adskillige private Arbejdsgivere betalte Arbejderne for disse Dage. Et Mindretal, bestaaende af Højres Repræsentant, de Radikales 3 Medlemmer og Socialdemokraterne, stiller Forslag om, at der for disse Arbejdere maa blive udbetalt Dagløn ogsaa for lovtvungne Helligdage. Ændringsforslaget gælder ikke blot for Hærens, men ogsaa for Marinens Vedkommende.

Dernæst skal jeg med nogle Ord om tale Forholdene vedrørende Marinens Arbejdere. De har i mange Aar haft meget lave Lønninger, saa lave, at de næsten ikke har været i Stand til at ernære sig selv og deres Familie for dem. De har mange Gange henvendt sig til Rigsdagen for at faa deres Lønninger forbedrede. Socialdemokratiet har i flere Aar stillet Forslag om at forbedre disse Lønninger, snart ved et procentvis Tillæg, snart ved en Forhøjelse af Daglønnen med en Snes Øre, men disse Forslag er hver Gang stemte ned her i Folketinget. Naar disse Arbejdere ellers har henvendt sig til Regeringsmagten og navnlig til deres Forsvarsminister, har de mange Gange mødt Velvilje — det gælder saaledes, da de i sin Tid, da den højtærede Formand var Forsvarsminister, henvendte sig til ham. Men man sagde til dem: I maa vente lidt, giv Tid, vent til Forsvarskommissionen er færdig med sit Arbejde! Da den blev færdig, sagde man til dem: Nu maa I vente lidt, til Forsvarslovene er gennemførte, og I maa vente, til Officerslønningerne er gennemførte! Saaledes har man holdt dem hen med Snak fra Aar til Aar. Jeg skal nu tillade mig at oplæse en Udtalelse, den højtærede Formand som Minister fremsatte her i Folketinget den 17. Oktober 1907: „Selvfølgelig skal Staten som Ar-

bejdsgiver lønne godt og være human og velvillig overfor dem, der tjener den, og det har altid været mit Ønske, at Staten som Arbejdsgiver skulde udrede en god Løn“. Saaledes sagde den daværende Forsvarsminister for 5—6 Aar siden om Marinens Arbejdere. Men det har ikke været muligt at faa dette Ord gjort til Virkelighed. Man har stadig holdt disse Arbejdere hen med Talemaader. Vi ved alle, at der i de senere Aar er indtruffet en haard Dyrtid. Statistisk Bureau meddeler saaledes, at Prisen paa de vigtigste Fødemidler i de sidste 15 Aar er steget med 38 pCt., og for flere vigtige Fødemidler er Stigningen endnu højere, saaledes for fersk Kød 50 pCt., for Æg 70 pCt. og for Hestekød 100 pCt., desuden er Huslejen steget meget betydeligt i denne Aarrække. Man vil da forstaa, at Marinens Arbejdere befinder sig i en Nødtilstand.

Det Forslag, den højtærede Minister nu har fremsat, kan egentlig ikke kaldes et Forslag om Lønforhøjelse. Den højtærede Minister foreslaar ganske vist, at Orlogsværftets Arbejders Løn skal blive $12\frac{1}{2}$ pCt. højere, men samtidig forlanger han, at deres Arbejdstid ogsaa skal forlænges med $12\frac{1}{2}$ pCt. Det er ikke en Lønforhøjelse, thi selvfølgelig skal de have Betaling for den forlængede Arbejdstid. Dette Forslag af den højtærede Minister har naturligvis vakt stor Opmærksomhed mellem Marinens Arbejdere, og navnlig har man undret sig over, at den højtærede Minister vil kræve, at Arbejdstiden ved Orlogsværftet skal forlænges med en Time, fra 8 til 9 Timer. Vi ved alle, at Bestræbelsen i hele den civiliserede Verden, overalt, hvor der findes organiserede Arbejdere, gaar i Retning af en kortere Arbejdstid. Intetsteds mig bekendt gaar Udviklingen i Retning af, at man forlænger Arbejdstiden. Her i Danmark er Arbejdstiden i de sidste 40 Aar gradvis gaaet ned. I 1872 f. Eks. var den almindelige Arbejdstid for Industrien 11,4 Timer, i 1906 var den gaaet ned til 9,4 Timer, og nu er den sikkert — der foreligger ingen nøjagtig Statistik for den sidste Tid — omkring 9 Timer. I Tyskland, hvor der beskæftiges omtrent 2 Millioner Arbejdere ved Metalindustrien, er Arbejdstiden for 30 pCt. af disse mellem 8 og 9 Timer. I Østerrig er Arbejdstiden kortere endnu end i Tyskland. Norge er ogsaa forud for os i denne Henseende, idet man der har indført den saakaldte engelske Lørdag, d. v. s., at man om Lørdagen lader Arbejdet slutte Kl. 2.